

HILDA'S BROER KWAM OM BIJ DE AANSLAG OP KONINGINNEDAG

AUTOMOBILIST
VEROORZAAKT DRAMA
OP KONINGINNEDAG
IN APeldoORN

Op 30 april 2009, Koninginnedag, reed de 38-jarige Karst T. bij het kruispunt Loo- en Jachtlaan in Apeldoorn met zijn Suzuki Swift door een afzetting en een mensenmenigte heen, in de richting van een open bus met daarin de koninklijke familie. Daarbij kwamen zeven toeschouwers om het leven en raakten er elf gewond. De bus werd niet geraakt. Direct nadat de auto tot stilstand kwam tegen het monument De Naald, werd de zwaargewonde bestuurder aangehouden door de toegesnelde politie. Volgens het Openbaar Ministerie gaf hij op dat moment aan dat hij de koninklijke familie wilde aanrijden en doden. Hij werd verdacht van het plegen van een aanslag op de koningin, kroonprins en diens echtgenote en van doodslag of moord op mensen uit het publiek. T. overleed in de nacht van 30 april aan zijn verwondingen. Het strafrechtelijk onderzoek werd daarna stopgezet. Wel volgde na zijn dood een onderzoek naar de toedracht van de aanslag en een huiszoeking in zijn woning. Op 29 april 2010 werd bij het kruispunt van de Loo- en Jachtlaan een herinneringsmonument onthuld: een granieten doos met ballonnen van glas erin. Het ligt dicht bij De Naald, waar de dodemansrit van T. eindigde.

Bron: NOS

Hilda's
broer Addy

IK WIL NIET DAT ADDY WORDT VERGETEN

Hilda's broer Addy (52) was een van de zeven slachtoffers van de aanslag op Koninginnedag in 2009. Tien jaar later speelt het verlies nog steeds een grote rol. "Voor mij zal die 30ste april voor altijd verbonden zijn met mijn broer."

Hilda: "Sinds 2009 heb ik geen Koninginnedag meer gevierd. Het voelde voor mij niet goed om op die dag nog feest te vieren."

Hilda verloor haar broer Addy op 30 april 2009, toen Karst T. met zijn auto inreed op een mensenmenigte om zo een aanslag te plegen op de koninklijke familie, die toen Apeldoorn bezocht. Zijn dodenrit eindigde bij monument De Naald, op het kruispunt van de Loo- en Jachtlaan. Zeven toeschouwers, onder wie Addy, kwamen daarbij om het leven, elf raakten gewond.

"Ik denk dat iedereen in Nederland nog weet waar hij was die dag. Juist omdat het geen ongeluk, maar een moordaanslag was. Het is zoiets groots geweest, dat het nooit vergeten zal worden. Voor mij zal die 30ste april voor altijd verbonden zijn met mijn broer. Ik was dan ook blij toen Willem-Alexander in 2013 koning werd en bekendmaakte dat Koningsdag voortaan op 27 april zou worden gevierd.

Nu kunnen zij hun feestdag vieren en hebben wij onze dag om te rouwen.

Het verdriet om mijn broer wordt minder, maar blijft toch mijn leven beheersen. Het raakt me op het ene moment meer dan het andere. Laatst zag ik een foto van de aanslag, voor op een mannenblad. Met de slachtoffers half onder de auto. Kennelijk denken ze bij de redactie dat ze dat nu wel kunnen doen, omdat het al zo lang geleden is. Maar voor mij en andere nabestaanden is zo'n foto heel confronterend."

Geliefde broer

De afgelopen tien jaar zijn voorbijgevlogen, vindt Hilda.

HILDA: 'DE ARTS VERTELDE DAT ADDY EEN GEBROKEN BEEN EN EEN GEBROKEN BEKKEN HAD. HET LEEK DUS NOG MEE TE VALLEN.'

in detail herinneren. "Ik was aan het werk in een winkel in het centrum. Iets na twaalfen riep mijn bedrijfsleider me, er was telefoon. Het was mijn man Jaap. Hij vertelde dat er een aanslag was gepleegd en dat Addy een van de slachtoffers was. Het leek op dat moment nog mee te vallen. Mijn man had een arts gesproken van het ziekenhuis en had begrepen dat hij een gebroken been en een gebroken bekken had. Daar werd hij meteen aan geopereerd. Omdat we er in de operatiekamer toch niet bij konden zijn, ging ik eerst weer aan het werk. 'Wat doe je hier nog?' zeiden collega's. 'Ga toch naar het ziekenhuis!' Dat heb ik toen gedaan. Op de fiets kon ik amper de stad door komen, omdat er nog steeds vrijmarkt was. Ik had op de heenweg naar mijn werk gezien hoe het volop feest was

"Ik ben nu 61, maar Addy is altijd 52 gebleven. Hij heeft veel mooie dingen gemist, zoals mijlpalen in het leven van mijn zoons. Addy was dol op ze en verwende ze erg. De grootste sinterklaascadeautjes kwamen altijd van hem. Hij heeft nooit kunnen zien dat zij trouwden en kinderen kregen. Addy was vrijgezel. Toen ik het huis uit ging, bleef hij bij mijn ouders wonen. En later, toen mijn vader in 1994 overleed, woonde hij met mijn moeder. Hij werkte bij een leverancier van diermedicijnen en was druk met zijn twee hobby's: postzegels en wielrennen. We hadden elk ons eigen leven en zagen elkaar niet wekelijks, maar we hadden wel een goede band. Pas na zijn dood ontdekte ik dat Addy heel geliefd was bij zijn collega's. Zij komen nog elk jaar bij mijn moeder langs om

het gemis te delen. Mooi was dat ik hem door hun verhalen na zijn dood op een andere manier leerde kennen. Hij zette bijvoorbeeld 's morgens alvast koffie voor zijn collega's. Bijzonder, want Addy deed nooit iets in het huishouden. Als mijn ouders op vakantie gingen, maakte ik eten voor hem. Ook vertelde hij vaak over zijn twee neven, mijn zoons dus. Hij praatte sowieso veel over thuis op zijn werk."

Halfstok

Hilda kan zich die fatale Koninginnedag nog tot

'PAS TOEN IK DE VLAGGEN
HALFSTOK ZAG HANGEN,
REALISEERDE IK ME DAT ER
IETS VERSCHRIKKELIJKS
WAS GEBEURD'

op het podium bij het station. En nu was iedereen weg, was het podium half afgebroken en hingen de vlaggen halfstok. Toen pas realiseerde ik me dat >

er iets verschrikkelijks aan de hand was.” Eenmaal in het ziekenhuis wachtten Hilda met haar man, moeder en kinderen op meer nieuws over Addy. “We kregen te horen dat hij was gereanimeerd. De situatie bleek veel ernstiger dan we dachten. We schrokken natuurlijk enorm. Het enige wat we konden doen, was wachten en hopen op het beste. In het ziekenhuis was veel paniek. Mensen zaten op de grond op hun familie te wachten of waren op zoek naar hun dierbaren. We hadden wel gehoord dat er een aanslag

HILDA: 'Ik ben nu 61, maar Addy is altijd 52 gebleven.'

'MIJN MOEDER EN IK LEGGEN ELK JAAR OP 30 APRIL BLOEMEN NEER BIJ HET MONUMENT. OOK DIT JAAR'

was geweest, maar nog altijd wist ik niet wat er nu precies was gebeurd. In een kamer in het ziekenhuis mochten we naar de tv kijken. Pas toen zag ik de beelden. De auto die op het publiek inreed. De koningin die diep zuchtte en tien jaar ouder leek te zijn geworden. Het was onwerkelijk. Mijn broer was een van de slachtoffers en lag in de operatiekamer te vechten voor zijn leven. Hoe vreemd ook, ik was op dat moment de rust zelve en stelde anderen, die nog naar vermiste familieleden zochten, gerust. Hoe meer paniek er is, hoe rustiger ik word. Die eigenschap heb ik van mijn moeder. Van binnen voelde ik ergens al dat het mis was. 'Gereanimeerd', dat klonk niet goed. Toen de arts aan het begin van de avond met een bezorgd gezicht binnenkwam, wachtte ik zijn boodschap niet af, maar vroeg hem meteen: 'Is hij overleden?' Dat was zo. Er waren vaten in zijn bekken kapot en zijn aorta was gescheurd. Tijdens de operatie was hij overleden. Ik keek mijn moeder aan en we dachten allebei hetzelfde: Addy was organdonor. Wij vonden het heel belangrijk om uit te zoeken of hij misschien organen kon doneren. Mijn man had een donorhart, waardoor we wisten hoe waardevol het is om daarmee mensen te redden. Maar aan die wens kon niet worden voldaan. Addy's lichaam werd door de politie voor onderzoek

in beslag genomen. We hebben in de operatiekamer afscheid van hem genomen.”

Troost van het koninklijk huis

“Buiten de operatiekamer wachtten vier politiemensen ons op. Ik dacht nog dat die er voor de moordenaar stonden, maar ze kwamen voor Addy. Pas later hoorde ik dat de dader, Karst T., in een ander ziekenhuis lag en daar die nacht aan zijn verwondingen was overleden. Op dat moment was alles nog onduidelijk en moesten ze onderzoeken of Addy misschien op de een of andere manier bij de aanslag was betrokken. Dat gaf een heel naar gevoel. Pas na het onderzoek werd zijn lichaam vrijgegeven. Later op de avond moest ik terugkomen om Addy te identificeren in het bijzijn van de recherche. Toen ik hem weer zag, viel me op dat hij boos keek, hij had een diepe frons tussen zijn ogen. Alsof hij

dacht: welke idioot heeft mij dit geflikt? Het viel ook anderen op. Addy keek nooit zo. Hij was heel lief en zelden boos.” Enkele dagen na de uitvaart kreeg Hilda bezoek van prins Willem-Alexander en prinses Máxima. Ze toont een foto van haar familie met het koninklijk echtpaar. Hij prijkt op een kastje naast de bank. “Ze waren heel vriendelijk, begripvol en warm en ook erg aangedaan door wat er was gebeurd. Hun bezoek gaf troost. Toen koningin Beatrix bijna een jaar later op 29 april het herinneringsmonument onthulde, hebben we prinses Máxima en prins Willem-Alexander opnieuw gesproken. De dag erna zagen we ze toevallig weer en ze

HILDA: 'ALS IK MET DE HONDEN NAAR HET BOS GA OF MIJN MOEDER BEZOEK, MOET IK ALTIJD LANGS DE PLEK VAN DE AANSLAG. DAN DENK IK AAN ADDY.'

herkenden ons nog. Mijn man en ik stonden bij het herinneringsmonument, waar we een radio-interview gaven. Op een gegeven moment kwamen er drie auto's langsrijden, met politiebegeleiding. Het bleken prins Willem-Alexander en prinses Máxima te zijn. Ze hadden in Apeldoorn overnacht en waren onderweg naar hun koninklijk bezoek aan Zeeland. Ze zwaaiden vanachter de ramen naar ons. Dat zal ik niet gauw vergeten.”

Geen rancune

Kort na de aanslag kwamen Hilda en haar moeder in contact met een vrouw die voor Addy's dood nog met hem had gesproken. “Ze was moeder van twee kinderen en had een praatje met hem gemaakt, toen hij bij het hek stond. Hij wees haar een plek bij de Amersfoortseweg waar ze de stoet beter zou kunnen zien. Om haar te helpen, tilde hij haar kinderen over het dranghek. Zo heeft hij onbewust hun leven gered. Toen de vrouw erachter kwam dat Addy was omgekomen, zocht ze mijn moeder op. Ze wilde graag over die ontmoeting vertellen. Tot op de dag van vandaag komt ze elk jaar bij mijn moeder langs en brengt ze haar een tuinplant. Mijn moeder en ik hebben, hoe verdrietig we ook waren, ons leven weer opgepakt. Dat was natuurlijk niet makkelijk. Mijn moeder leefde al 52 jaar met Addy onder een dak en plotseling was het stil. Daarbij woont ze op een steenworp afstand van het kruispunt waar de aanslag gebeurde, waardoor ze er steeds weer aan wordt herinnerd. Maar ze is sterk en nuchter. Ik heb het geluk dat ik op haar lijk. We sloegen ons erdoorheen. Mijn moeder ging altijd met Addy op vakantie naar Fuerteventura. Die traditie hebben mijn man en ik na Addy's overlijden voortgezet.” Rancune heeft Hilda nooit gevoeld. “Al vrij snel heb ik tegen Slachtofferhulp gezegd dat ik de ouders van Karst graag wilde

ontmoeten. Voor mij was het belangrijk om te weten hoe zij het hadden ervaren. Hadden ze het zien aankomen? Hoe voelden ze zich? Uiteindelijk ontmoetten we ze na een jaar. Met het lood in de schoenen kwamen ze binnen. Ik probeerde ze op hun gemak te stellen: 'Kom binnen. Welkom!' We hebben twee uur gepraat. Ik verwijt ze niets. Karst was een volwassen man, al twintig jaar het huis uit. Ze hebben hun best gedaan om hem goed op te voeden. Zij kunnen er niets aan doen dat het veel later alsnog misging. Zij begrepen ook niet hoe hun zoon tot deze daad kon komen. Voor hen was het net zo goed een groot drama. Misschien nog wel erger dan voor ons. Want zij zijn niet alleen hun zoon kwijt, ze moeten ook leven met het leed dat hij heeft aangericht. Ik vind het fijn dat ik ze heb gesproken. Het gaf me rust. Kort na de ontmoeting kregen we een bedankkaartje van ze. Nog elk jaar sturen ze mijn moeder een kerstkaart.”

Groot verlies

Zes jaar geleden kreeg Hilda opnieuw een groot verlies te verstouwen. “Mijn man Jaap overleed onverwacht tijdens onze vakantie op Lanzarote. Door inwendige bloedingen. Het was een verschrikkelijke klap. Mijn zoons vlogen meteen naar Lanzarote om me bij te

staan. Het was vreselijk, maar gelukkig viel ik ook toen terug op de eigenschap die ik van mijn moeder erfde: ik bleef rustig. Ik mis Jaap erg en ben er verdrietig over, maar ik moet verder. Een à twee keer per jaar ga ik naar Lanzarote, waar zijn urn boven op een vulkaan staat. Die vakanties doen me goed. Er liggen veel mooie herinneringen. Mijn moeder is inmiddels 85 en gaat niet meer mee.”

Zijn verhaal

Vrijwel elke week komt Hilda wel een keer langs kruispunt Loo- en Jachtlaan. “Dat is niet te vermijden. Als ik met de honden naar het bos ga of mijn moeder bezoek, moet ik daar langs. Ik denk dan altijd even aan de aanslag. Dat zal bij veel mensen in Apeldoorn zo zijn. Mijn moeder en ik leggen elk jaar op 30 april bloemen neer bij het monument. Ook dit jaar. Wat er is gebeurd, blijft deel van mijn leven. Op straat vragen mensen nog geregeld: 'Jij bent toch van 30 april?' Ze weten dat Addy een van de slachtoffers is en vragen dan hoe het gaat. De aanslag keert ook steeds terug in het nieuws, zeker nu het tien jaar geleden is. Dat is moeilijk, want daardoor komt alles weer boven, maar ik vind het wel goed dat er aandacht aan wordt besteed. Ik wil niet dat Addy wordt vergeten. Ik heb dan ook bijna nooit interviews geweigerd. Al vrij snel nadat het was gebeurd, zat ik bij het tv-programma Pauw & Witteman. Dat doe ik voor Addy. Hij kan zelf zijn verhaal niet meer vertellen. Daarom doe ik het.”